

dig, vil Tusinder af Mennesker lide Nød og gaa til Bunds, hvilket Samfundet i høj Grad vil komme til at lide under, først og fremmest ved Tabet af disse Mennesker. Derfor virker de sociale Reformers baade som Redning af Mennesker og som en Slags Selvværn af Samfundet.

Trods denne klare Bevidsthed om Enkernes Stilling og den dermed følgende Velvillie fra alle Sider overfor Tanken om at træde hjælpende til overfor dem har der dog været store Vanskeligheder at overvinde og aarelange Forhandlinger at føre, før Tanken endelig blev knæsat. Ikke mindre end fem Gange blev der fra privat Side og tre Gange fra Regeringsside indbragt Forslag om dette Emne i Tiden fra 2. April 1909 til 10. April 1913, da Enkebørnsloven endelig blev vedtaget efter Behandling i et Fællesudvalg. Regeringen foreslog den Gang, at der ogsaa skulde tages Hensyn til Enkemænd, men dette blev stemt ud, saaledes at Loven endnu i dette Øjeblik ikke omfatter Enkemænd. I Loven fastsattes den Gang en Formuegrænse af 4 000 Kr. plus 500 Kr. pr. Barn under 14 Aar og en Indtægtsgrænse af $\frac{2}{3}$ af det for Statsskat fritagne Beløb, hvilket i Praksis vil sige, at naar der skulde opnaas Understøttelse, maatte vedkommendes Indtægt ikke være over 533 Kr. i København, 466 Kr. i Købstæderne og 400 Kr. paa Landet. Understøttelsessatserne blev 100 Kr. pr. Barn indtil det fjerde Aar, 80 Kr. indtil det tolvte Aar og 60 Kr. til det fjortende Aar. Disse Satser blev i 1918 ændret til henholdsvis 150, 120 og 90 Kr., og Indtægtsgrænsen blev sat til henholdsvis 800, 700 og 600 Kr., med andre Ord det fulde for Statsskat fritagne Beløb. Loven skulde gælde for Kalenderaarene 1918 og 1919. Det maatte imidlertid være klart for de allerfleste, at saavel Indtægtsgrænsen som Understøttelsessatserne var for lave under Hensyn til Dyrtiden, hvis Loven skulde opfylde, hvad den tilsigtede, og derfor forelagde den daværende Regering den 3. December 1919 i dette høje Ting Forslag til en Revision af Loven. Udvalget, der blev nedsat, foretog forskellige Ændringer i Regeringsforslaget, og i den Skikkelse, som Lovforslaget derved fik, blev det enstemmigt vedtaget her den 12. Marts 1920. I dette Forslag, der er omtrent det samme, som nu ligger paa Tingets Bord, forhøjes Formuegrænsen fra 4 000 Kr. plus 500 Kr. pr. Barn til 8 000 Kr. plus 1 000 Kr. pr. Barn, og medens Understøttelsen hidtil havde været ens overalt i Landet,

blev den nu gradueret for København-Frederiksberg, Købstæderne, Landkommuner med over 2 000 Indbyggere og det øvrige Land, og i Tilslutning til denne Graduering blev der ogsaa fastsat forskellige Indtægtsgrænser, nemlig henholdsvis 1 800, 1 600 og 1 400 Kr. Tillige skete der det, at Enkemændene blev medtaget med en noget højere Indtægtsgrænse og en noget lavere Understøttelse end fastsat for Enkerne. Dette Lovforslag naaede imidlertid ikke at blive gennemført, hvorimod der i sidste Øjeblik før Rigsdagens Hjemsendelse vedtoges en Ændring i Taksterne, altsaa til det, der gælder nu: 200 Kr. til det 4de Aar, 150 Kr. til det 12te Aar og 120 Kr. til det 14de Aar, medens Formue- og Indtægtsgrænserne forblev uændrede, som de var vedtaget i 1918.

Men trods Folketingets enstemmige Anerkendelse den 12. Marts 1920 af Nødvendigheden af Ændringer i Loven og trods skiftende Indenrigsministres velvillige og lovende Udtalelser blev der intet foretaget for senere at faa ændret Loven. Dette har ganske sikkert haft en i høj Grad skadende Virkning for Enkerne. Naar man ser efter i Statistikken, vil man se, at i 1920 var der 9 543 Enker, hvis 20 748 Børn fik Understøttelse, medens i 1922 Enkernes Antal var gaaet ned med 859 til 8 684 med 18 618 Børn eller en Nedgang for Børnenes Vedkommende paa ikke mindre end 2 130. Aarsagen til denne Nedgang kan neppe søges andetsteds end i den lave Indtægtsgrænse og den lave Understøttelse, hvilket ganske sikkert har bevirket, at adskillige Enker har maattet søge over til Fattigvæsenet. Det er i øvrigt i den Henseende illustrerende, at i Etaaaret 1921—22 er det faste Klientel for Fattigvæsenet steget med ikke mindre end 3 000.

Forslagets Indhold er, som allerede nævnt, i alt væsentligt det samme, som opnaaede fuldstændig Enstemmighed her i dette høje Ting i 1920. De Ændringer, der fra vor Side er foretaget i det den Gang vedtagne Forslag, er hovedsagelig af redaktionel Karakter for at skabe større Klarhed i de enkelte Bestemmelser. I § 1 findes i de forskellige Skalaer bestemt udtrykt her i vort Forslag, hvad der forstaaes ved, at Barnet er fyldt 14 Aar, nemlig: ved Udgangen af det Skoleaar, i hvilket Barnet fylder 14 Aar. Hele Folketingets Udvalg var den Gang enigt om denne Forstaaelse, hvilket er udtrykt i Betænkningen; men det er ikke nok, at det skrives i Betænkningen, det vil være nok saa heldigt,